

SVĚTLUŠKY

Caz byla v kuchyni a pomáhala ženě připravovat sendviče. Muž myl nádobí, stál u dřezu zády k nim a přes rameno měl přehozenou utěrku potištěnou obrázky kostelů. Žena řízla do bochníku chleba na prkénku. Byl kulatý a prkénko taky. Caz vybalila svůj chleba z plastového sáčku, namazala dva plátky majonézou a pak je posypala sýrem, který žena nastrouhala. Nakrájela sendvič na čtvrtiny a poté každou čtvrtku ještě rozpůlila, takže měla nakonec osm nudliček. Žena jí podala talíř, Caz z něj smetla semínka, která tam zůstala po ženině chlebu, a nudličky na něj rozložila. Čekali, až se dovaří voda v konvici.

Pár po nich chtěl, aby při každém jídle seděli u stolu.

„Myslíme si, že je důležité jíst společně jako rodina,“ řekla žena.

„My nejsme rodina,“ odvětila Caz.

Sociálka zařídila, že se po tom „incidentu“, jak to nazvala její sociální pracovnice, mohli s Judem dočasně přestěhovat. Luke neměl právo vědět, kde teď Caz je, což pořádně nevěděla ani ona sama. Cesta autem jim sem trvala dlouhou dobu.

Nápoje a sendviče přinesli do místnosti, které muž se ženou říkali „zimní zahrada“ a kde na ně čekal Jude.

„Jak to, že máte dětskou židličku?“ zeptala se Caz. „To máte v noučata?“

„Často si k sobě bereme do péče malé děti,“ odpověděla žena.

Caz podala Judeovi kousek sendviče. Jude pozoroval muže, jak obchází stůl. Muž si odsunul židli a posadil se. Sundal si utěrku z ramene, složil ji do úhledného čtverečku a oběma rukama ji na stole před sebou uhladil.

„Musíme ti něco říct,“ řekla žena.

„No?“ zareagovala Caz.

Žena a muž si vyměnili pohledy. Caz přistrčila Judeovi kousek sendviče blíž k puse, ale ten si ho nevšímal a nespouštěl oči z muže.

„Asi to vůbec neuslyšíš ráda,“ pokračovala žena. „Radši se připrav.“

Střecha zimní zahrady byla jedno obrovské okno. V noci se odsud daly pozorovat hvězdy, ale během dne tu bylo tolik světla, že z toho Caz bolela hlava.

„Tak už se vymáčknete,“ vyhrkla.

„Spojil se s námi Lukeův sociální pracovník a chtějí zprostředkovat kontakt s dítětem.“

„Tak to ani hovno!“

Muž nepřestával uhlazovat složenou utěrku.

„Setkání by samozřejmě probíhalo pod dohledem.“

„Žádný kontakt s ním mít nebude.“

„Vím, že to je těžké...“

„Prostě kurva nebude!“

Oni to zkrátka nechápali. Lukeovi nešlo o to vidět Judea – chtěl ji jenom namíchnout. Jedna věc byla mít jeho jméno na ruce, kde si ho vždycky může nechat odstranit laserem, ale ona ho jako kráva nechala napsat i do Judeova rodného listu. Se sendvičem to vzdala. Místo toho Judeovi přiložila ke rtům hrneček s pítkem a jemně mu ho strkala do pusy, aby se na-

pil. Fialová modřina kolem oka mu vybledla dožluta a brzy zmizí úplně.

V den „incidentu“ vzala Judea do města. Pršelo a igelitová pláštěnka na jeho kočárek nešla pořádně nasadit. Caz zapadla do supermarketu, kde ji pracovník ostrahy následoval uličkou.

„Já nejsem žádná čórka, abyste věděl,“ osočila se na muže a mezitím si do rukávu vsunula tubu s podkladovým krémem.

„Ne, vy tu jenom čekáte, až přestane pršet.“

„Přesně tak.“

„Už přestalo.“

Ukázala mu prostředníček a odešla. Na sobě měla teplákovou soupravu a celou cestu domů se jí lemy nohavic plácala na mokrém chodníku.

Od své sociální pracovnice neustále slyšela, jaké má štěstí, že má byt, ale její sociální pracovnice nemusela při každé cestě domů tahat Judeův kočárek po schodech až do třetího patra. Zastavila se na druhé podestě, aby nabrala dech. Pořád jí vtloukali do hlavy, že s tím kouřením musí přestat.

Od sousedů uslyšela, jak se někdo šourá ke dveřím a sundává z nich řetěz.

Čekala, až dívka vyjde.

„Nazdar,“ pozdravila Caz.

Dívce se po tváři mihl náznak úsměvu.

„Venku chćije,“ sdělila jí Caz.

Dívala se, jak se dívka se svým kočárkem vymanévrovala na podestu.

„Dej pozor na schodech, kloužou jak svině.“

Dívka přikývla. Čekala, až kolem ní Caz projde.

„Roste jak z vody,“ poznamenala Caz, když nahlédla do jejího kočárku. „Jude si na něj bude muset dát bacha, nebo si ho ten tvůj brzo namaže na chleba!“

Než Caz došla ke dveřím svého bytu, byla celá zpocená. Zasunula klíč do zámku a pod prsty ucítila vibrace basů – to

si Luke pouštěl hudbu. Když vešla dovnitř, visela ve vzduchu těžká vůně trávy.

Luke seděl na pohovce. Byl obutý a místo tepláků měl na sobě pořádné kalhoty. Zaparkovala kočárek a přešla místnost, aby otevřela okno, co nejvíc to půjde, což kvůli pojistce nebylo moc. Někdo měl strach, že lidé budou chtít skočit.

„Co si sakra myslíš, že děláš?“

„Otvírám okno kvůli jeho astmatu, retarde,“ odpověděla mu a ztišila hudbu. „Něco jsem ti přinesla.“ Zpod kočárku vytáhla tubu s make-upem a hodila ji po něm. Přistála mu na klíně.

„Co to je za svinstvo?“ Otočil make-up v rukou a předstíral, že čte obal. „Já na sebe žádnéj make-up patlat nebudu.“

„K čemu to je, celej se vyfintit a pak tam jít jak debil s monoklem?“ poznamenala Caz.

„Komu říkáš debil?“

Vysoukala se z mokré bundy a trička a jen v podprsence si mu sedla obkročmo na klín tváří k němu.

„Zahráváš si,“ řekl Luke a chytl ji za boky.

Vlasy měla od deště celé mokré. Vyždímala si vodu z culíku a ta jí v čůrkách stékala mezi prsy.

„Kapeš na mě,“ postěžoval si a odstrčil ji od sebe.

Zvedla se a šla si do koupelny pro ručník. Vytřela si vlasy do sucha a zkontrolovala svůj odraz v zrcadle. Když se vrátila do obývacího pokoje, Luke měl zavřené oči a odpočíval s hlavou opřenu o zadní opěradlo pohovky. Jedno víčko měl zbarvené do tmavě fialova. Jude v kočárku zabrumlal. Caz ho vyndala, položila na podlahu a on dolezl až k Xboxu.

„Jude, ne.“ Znovu ho zvedla a posadila Lukeovi do klína.

„Ahoj, prcku,“ promluvil Luke a otevřel oči.

Sedla si na pohovku vedle nich a odšroubovala víčko na tubě s make-upem. Na prst si vymáčkla trošinku krému. Jude ji pozoroval.

„Pojď sem,“ řekla a přisunula se blíž.

V oblečení na pohovor mu to slušelo. Diamantová pecka v uchu se v zakouřené místnosti třpytila a připomínala jí malé světelné tečky, které viděla na Korfu, když se v noci vraceli z baru. Chlap, co s ním její máma tehdy chodila, řekl, že jsou to světlušky. Chtěla Lukeovi opatrně nanést make-up kolem oka, ale ten ucukl.

„Copak sem nákej buzerant?“

„Tos řek ty, ne já,“ zasmála se a znovu k němu natáhla prst s make-upem.

Síla rány jí vyrazila make-up z ruky a tuba odletěla pryč. Slyšela, jak jí praskla čelist, a cítila na sobě Judeovo tělíčko, které se na ni svalilo z pohovky. Všechno zčernalo a pak se jí před očima roztančily světelné tečky.

Jude má teď pod okem monokl stejně jako jeho otec. Od té doby, co bydlí s Caz u muže a ženy, mu fialová modřina vybledla dožluta. A brzy zmizí úplně.

Její sociální pracovnice se jí zeptala, jak teď plánuje změnit svůj život, když Luke zmizel ze scény. Jenže on ze scény nezdis, v tom byl ten problém. Vymazala si jeho číslo z mobilu, ale pořád to byl Judeův táta a teď se mu s ním jeho sociální pracovník snažil zařídít setkání.

Noc před setkáním nemohla Caz spát. V pyžamu se přikradla do přízemí a venku u zadního vchodu si zapálila cigaretu. Nebe bylo plné hvězd, takže věděla, že jsou určitě daleko od města. Autem sem jeli několik hodin a zítra musejí absolvovat stejnou cestu nazpátek. Luke si bude moct Judea pochovat a hrát si s ním, zatímco ona bude někde jinde. Napadlo ji, jestli je taky vzhůru, a pokud ano, jestli na ni myslí.

„Nemůžeš spát?“ Žena vyšla ze dveří a stoupla si na schod vedle ní.

Caz vydechla oblak kouře a obě pozorovaly, jak stoupá vzhůru do temné noci.

Žena za sebou tiše zavřela a zachvěla se. Přes noční košili měla přehozený svetr.

„Caz, to setkání zítra proběhne pod dohledem. Jeho sociální pracovník tam bude celou dobu. Jude bude v naprostém bezpečí.“

Žena si k sobě přitiskla svetr ještě těsněji. „Mohli bychom pak zajít do obchodu nebo do kavárny, prostě podniknout něco pro radost,“ navrhla.

Caz típla cigaretu o talířek, který měla na parapetu u okna do kuchyně.

„Důležité je zachovat si chladnou hlavu,“ radila jí žena. „Není to ideální a nezamlouvá se ti to, ale...“

„Je to Judeův táta. Má právo ho vidět,“ řekla Caz a zamačkávala vyhaslou cigaretu do květinového vzoru uprostřed talířku.

„Stavíš se k tomu velmi dospěle. Ani nevíš, jakou mám z tvého přístupu radost.“

Caz se zhluboka nadechla.

„Tak je to správně, vzpomeň si na svoje dechová cvičení.“

Pak žena prohlásila, že je čas jít spát, protože zítra je čeká dlouhý den.

Příštího rána vstala Caz brzo, dokonce ještě dřív, než se probudil Jude, a vzala si na sebe bílé tričko a velké kruhové náušnice. Venku byla tma, ale zezdola slyšela muže a ženu. Vyčesala si vlasy do vysokého culíku, a když si ho stahovala gumičkou na vlasy, dívala se na sebe do zrcadla.

Muž jí pomohl upoutat Judea do autosedačky a pak usedl na místo řidiče. Žena se posadila na přední sedadlo vedle svého manžela a Caz seděla vzadu vedle Judea.

„Připraveni?“ zeptal se muž a žena se otočila na Caz, aby se zeptala, jestli má všechno potřebné. Muž nastartoval motor. Když tuhle cestu podnikli naposledy, byla noc. Po hádce s Lukem si jízdu skoro nepamatovala. Viděla červené zad-

ní reflektory ostatních aut a jak se kolem míhají dopravní značky, ale to bylo všechno. Teď za denního světla se dívala z okénka na pole plná krav a ovcí. Uprostřed jednoho z nich stál úplně ohořelý strom a muž vyprávěl, jak jednou blesk udeřil do napajedla a zabil celé stádo krav.

Zastavili na odpočívadle, aby si muž mohl protáhnout nohy. Žena vytáhla sáček se sendviči, které připravila na cestu, a společně je snědli u dřevěného piknikového stolu postaveného na travnatém svahu. Bylo tu hřiště, kde se děti v kabátcích a péřových bundičkách klouzaly na klouzačce a visely na malé lezecké stěně. Caz si posadila Judea do klína. Vydloužila z chleba semínka a ze ženinych sendvičů odtrhla kůrku.

„Nemyslíš, že bychom ho měly přebalit?“ zeptala se žena.

Šly na toalety, a zatímco mu Caz utírala zadeček, žena mu před obličejem cinkala klíči.

„Si to ani nezaslouží,“ poznamenala Caz, když se vracely. „Měla sem mu ho dát s pokaděným zadkem.“

Začínalo poprchávat. Pospíšili si tedy zpátky k autu a znovu se připoutali.

„Připraveni?“ ujišťoval se muž.

Jak se blížili k městu, pole a farmy nahradila skladiště s nábytkem. Déšť sílil a muž zvýšil rychlost předních stěračů. V místě, kde silnici křížovaly koleje, museli čekat ve frontě aut, než přejede vlak. Muž vypnul motor a bubnoval prsty do volantu.

„Jude, koukej, mašinka!“ zvolala žena a, otočila se na sedadle, aby se na Judea podívala, ale ten pozoroval mužovy ruce na volantu a vlak kolem prosvištěl tak rychle, že ho propásl.

Když muž opět nastartoval, žena znovu začala o tom, že by mohli podniknout něco pro radost.

„Co kdybychom pak vzali Judea do knihovny?“ navrhl. „Tam by se mu mohlo líbit.“

„Jako bych slyšela svojí sociální pracovníci,“ řekla Caz. „Ta taky nemluví o ničem jinym než o knihovně.“

„Nejsou tam jenom knížky,“ namítla žena. „Mají tam taky hry a kostýmy.“

Děšť bičoval čelní sklo.

„Je to fajn místo, kam jít, když je špatné počasí,“ poznamenal muž.

Zaparkovali v parkovacím domě vedle městského úřadu a muž vyndal z kufru Judeův kočárek. Caz s ním vjela do budovy, kde na ni čekala její sociální pracovnice. Zeptala se Caz, jak se jí daří.

Když Caz nereagovala, žena odpověděla za ni: „Máme se dobře, díky za optání.“

Žena jí také sdělila, že potom plánují podniknout něco pro radost. Pracovnice je odvedla po schodech nahoru a zamířila s nimi k židlím, které lemovaly chodbu. Posadili se vedle sebe a čekali, až dorazí Luke.

Caz ho vycítila, jen co vstoupil do budovy. Kdysi viděla pořad o psech, kteří vědí, že je jejich páníček na cestě domů, ačkoliv má kancelář na míle daleko. Když se blížil po chodbě, věděla, že je to on, přestože nezvedla oči, přestože upírala pohled na dveře místnosti pro rodiny.

Jeho sociální pracovník ho nechal vyplnit nějaké formuláře. Caz se na něj ani nepodívala. Slyšela, jak Judeovi řekl: „Ahoj, prcku.“

„Pojď se mnou do kavárny,“ pošeptala jí do ucha žena. „Nemusíš tady být.“

Žena byla tak blízko, že Caz cítila její šampon. Pevně zavřela oči a nechala je zavřeně. Světlo pronikající očními víčky se lámalo jako uvnitř diamantu. Snažila se myslet na světlušky, které viděla na Korfu. Uslyšela zaskřípání koleček kočárku, když sociální pracovnice zavezla její dítě do místnosti pro rodiny. Cítila, jak ji někdo vzal za loket a zvedl na nohy. Nechala se vést chodbou. Venku ji do obličeje udeřil déšť a stisk na její ruce zesílil.

Otevřela oči ve chvíli, kdy ji žena vedla přes náměstí. Caz se jí vytrhla ze sevření. Stály před obrovskou prosklenou budovou a její automatické dveře se před nimi se zasyčením otevřely.

„Knihovna,“ řekla žena. „Můžeme počkat uvnitř.“

Caz o krok couvla a automatické dveře se znovu zavřely. Na jejich povrchu, potřísněném deštěm, se zrcadlila mladá žena v bílé péřovce a starší žena ve větrovce s kapucí.

Caz se otočila a rozeběhla se. Žena ji nechala jít. Až Lukeovi vyprší čas, vyjde z místnosti pro rodiny a ona pohlédne přímo na něj. On řekne Judeovi „prcku“ a jeho diamantová pecka se zableskne. Byli v tom společně. Nikdy to neskončí.